

[Bernhard Baunsgaard]

den ene tjener 75.000 kr. og den anden 200.000 kr., hver kan få 5.000 kr. til side. Hvad gør man så? Ja, så giver man skatteborgeren med indkomsten på 200.000 kr. 700 kr. i sparet skat i direkte tilskud til at klare dette. Og hvad giver man manden med de 75.000 kr. i direkte tilskud til at klare opsparingen? 425 kr. Hvordan kan det være? Hvad er begrundelsen for, at den mand, der tjener 200.000 kr., skal have 700 kr. i tilskud, medens den, der tjener henved en tredjedel, kun skal have 425 kr.? Hvis det var et forslag med socialt sigte, måtte det da være omvendt.

Som den tredje begunstigelse, som de store indkomster efter dette konservative forslag skal have, skal renten være helt skattefri, og det vil sige, at man hvert år giver et tilskud på 70 pct. af renten til de store indkomster og giver et tilskud på 43 pct. af renten til de små indkomster. Hvorfor skal de små behandles så hårdt? Der må jo være en eller anden filosofi bag ved det, men hvilken? Jeg kan ikke se den. Jeg troede, at det danske samfund byggede på, at vi skulle sørge for i fællesskab at skabe et godt samfund, og at de store indkomster skulle betale forholdsvis mere, men her har vi et forslag, der på 3 punkter begunstiger de store. Hvorfor?

Arne Bjerregaard (KrF):

Man kunne selvfølgelig sige, at »hvo, som har, skal gives«. Det er vel lidt af det, der ligger i forslaget her, selv om jeg ikke er helt enig i det, som hr. Bernhard Baunsgaard fremkom med, at de større får mere end de små. Årsagen til det er selvfølgelig, at de store har måttet give mere i forvejen, og så bliver der selvfølgelig også mere at spare for dem end for dem, som gav mindre. Men det kan man jo vende og dreje, som man har lyst. Der er dog ingen tvivl om, at dette forslag vil være en fordel for dem, som har de højere indtægter, det kan vi nok ikke se bort fra, og vi må også erkende, at de, som har en konto i forvejen, udmærket, så vidt jeg har forstået forslaget, kan flytte penge fra den over på denne opsparingskonto, og det vil jo også være sådan, at man udmærket kan optage et lån, hvis man vil have denne ordning; så kan man både få fradrag og slippe for at betale skat af renterne. Der bliver en masse muligheder for overflytninger og nye speku-

lationer i skattelovgivningen. Men selvfølgelig, når man nu har lavet skattelovgivningen så indviklet til gavn for dem, som kan finde ud af den, vil det nok være rimeligt at føje nok en indviklethed eller et spekulationsobjekt til den, så kan det være, man efterhånden finder ud af, at man ikke kunne bruge den skattelovgivning, vi har.

Jeg tror ikke, det hjælper at lappe på det system, vi har. Lad mig sige det for 117. gang: det hjælper ikke, at vi lapper på det. Der kan være rimelighed i dette forslag, men jeg mener bare ikke, vi skal lappe mere på det system, vi har. Der er ikke anden vej, end at vi får et nyt skattesystem; alle har sagt det, og nu siger jeg det igen. Ja men så lad os da prøve på det, ikke det fiksfakseri, man kom med i foråret, og hvor man bare fjernede visse fradrag, heller ikke det, regeringen fabler om, hvor man vil fjerne visse rentefradrag fra skatteskemaet, men derimod et helt nyt skattesystem. Det er det, vi har brug for, så er vi fri for alle fiksfakserier, så er vi fri for alle disse forslag, der skal fremme opsparingen.

Vi ved jo alle sammen, at det er nødvendigt at fremme opsparingen i den periode, vi står i nu. Men vi kan ikke rigtig være med til at tilgodese en bestemt gruppe, som har mulighederne, og det kommer vi til på denne måde. Vi vil tilgodese dem, som har spekulationsmulighederne. Derfor må vi vende os imod dette og nok en gang appellere til, at man tager sig sammen til at komme med et ændret system.

Jeg bliver nødt til at sige til fremskridtspartiet – for jeg synes ikke, det skal stå uimodsagt, at den offentlige aktivitet altid er et onde – at vi er da nødt til at sige, at i en krisituation vil den offentlige aktivitet altid fjerne krisens store vægt fra de små. Hvis man havde haft den samme lave offentlige aktivitet i dag som i 1929–30, så havde vi haft krisen med samme og måske med endnu større vægt end i 1930. Selv fremskridtspartiet må forstå, at sådan er det nu engang. Man kan altså ikke komme og sige, at når bare vi fjerner den offentlige aktivitet, vil det blive gyldne tider. Det vil det, hvis der er gyldne tider i forvejen, men det vil aldrig forekomme i nedgangstider.

Jeg har ikke mere taletid, men lad mig sige om forslaget, at vil man ikke være med til at prøve at sanere vores skattelovgivning,